

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 916/2015
27.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.Л. и др, због кривичног дела трговине људима из члана 388. став 1. у вези члана 35. КЗ и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Г.Л., адвоката Ђ.П. и окривљених Љ.Д. и М.К. адвоката М.Л., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.260/13 од 20.06.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1131/14 од 24.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Г.Л., Љ.Д. и М.К., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.260/13 од 20.06.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1131/14 од 24.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.260/13 од 20.06.2014. године, између осталих, окривљени Г.Л. оглашен је кривим због извршења кривичног дела трговине људима у помагању из члана 388. став 1. у вези члана 35. КЗ за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 06.04.2011. године до 03.06.2011. године, окривљена Љ.Д. оглашена је кривом због извршења кривичног дела трговине људима у помагању из члана 388. став 1. у вези члана 35. КЗ, за које је осуђена на казну затвора у трајању од пет година, а окривљена М.К. оглашена је кривом због извршења кривичног дела трговине људима из члана 388. став 3. у вези става 1. КЗ за које је осуђена на казну затвора у трајању од 5 година у коју казну јој се урачунава време проведено у притвору од 06.04.2011. године до 03.06.2011. године.

Наведеном пресудом на основу члана 87. КЗ окривљеном Г.Л. изречена је мера безбедности одузимања предмета и то: мобилни телефон марке ..., црно сиве боје, серијског броја ..., картица за мобилни телефон, мобилног оператора ..., корисничког броја ..., за које предмет је одређено да ће се након правноснажности пресуде доставити надлежним органима државе, а према

окривљеној Љ.Д. изречена је мера безбедности одузимања предмета и то: мобилни телефон марке ..., серијског броја ..., са претплатничком картицом броја ..., мобилни телефон марке ..., модел ..., серијског броја ..., са претплатничком картицом ..., мобилни телефон марке ..., серијског број ..., са претплатничком картицом ..., за које предмете је одређено да ће се након правноснажности пресуде доставити надлежним органима државе.

На основу члана 264. став 1. ЗКП, обавезани су окривљени да у року од 30 дана по правноснажности пресуде суду исплате трошкове кривичног поступка и то окривљени Г.Л. износ од 525.240,00 динара, окривљена Љ.Д. износ од 2.490,00 динара и окривљена М.К. износ од 2.490,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1131/14 од 24.03.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и између осталих жалбе бранилаца окривљеног Г.Л., Љ.Д. и М.К. и пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.260/13 од 20.06.2014. године је потврђена.

Против наведених пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

-бранилац окривљеног Г.Л., адвокат Ћ.П., због повреде закона на штету окривљеног из члана 485. став 1. тач. 1. и 2. ЗКП, док из образложења произилази да се пресуде побијају због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, повреде члана 68. тачка 10. ЗКП и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и суђење првостепеном суду или да побијане пресуде преиначи на тај начин што ће окривљеног Г.Л. ослободити оптужбе,

-бранилац окривљених Љ.Д. и М.К., адвокат М.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. и због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, док из образложења произилази да се пресуде побијају и због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Разматрајући захтеве за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да су захтеви изјављени од овлашћених лица, благовремени и дозвољени.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Г.Л., Љ.Д. и М.К. су неосновани.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених Љ.Д. и М.К. указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП наводима да изрека пресуде не садржи облик виности у односу на квалификаторну околност кривичног дела за које су окривљене оглашене кривим – малолетност окривљених, а што представља битан елеменат кривичног дела без кога оно не постоји.

Из изреке и образложење првостепене пресуде произилази да су окривљена Љ.Д. и окривљена М.К., заједно са другим саокривљенима у овом кривичном предмету, у време, на начин и на месту ближе описано у изреци првостепене пресуде, способне да схвате значај својих дела и управљају својим поступцима, свесне да су њихова дела забрањена, извршиле кривична дела за која су оглашене кривим према малолетним оштећенима, свесно желећи њихово извршење.

По налажењу Врховног касационог суда квалификаторна околност кривичног дела за које су окривљена Љ.Д. и окривљена М.К. оглашене кривим – малолетност оштећених, обухваћена је умишљајем окривљених, што произилази из чињеничног описа кривичног дела садржаног у изреци првостепене пресуде, као и из образложења исте, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца ових окривљених неосновани.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених Љ.Д. и М.К. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП наводима да су окривљене оглашене кривим за радње које нису наведене у чињеничном делу оптужног акта чиме су доведене у неповољнији положај, јер је суд изашао из оквира радњи из оптужног акта и исти прекорачио.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Љ.Д. и М.К. да се у односу на ове окривљене не наводи ни једна конкретна радња из које би произилазила законска обележја кривичног дела за које су оглашене кривим, чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП. Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Л., којима се указује да је на потпуно погрешно утврђено чињенично стање погрешно примењен закон, односно одредба члана 388. став 1. у вези члана 35. КЗ у односу на овог окривљеног, као и наводи браниоца окривљене Љ.Д., којима се указује да се у радњама ове окривљене не стичу елементи кривичног дела у помагању већ кривичног дела у саизвршилаштву, чиме се захтевима бранилаца окривљених Г.Л. и Љ.Д. указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП у побијаним пресудама.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Г.Л., Љ.Д. и М.К., Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтевима за заштиту законитости, браниоци

окривљених Г.Л., Љ.Д. и М.К., истицали су и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да у конкретном случају не постоји прекорачење оптужбе а да се у радњама ових окривљених стичу сви субјективни и објективни елементи кривичних дела за које су оглашени кривим, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Надаље, имајући у виду одредбу члана 388. став 2. КЗ која прописује да ће се дело из става 1. овог члана учињено према малолетном лицу учинилац казнити казном прописаном за дело и кад није употребио силу, претњу или неке друге од наведених начина извршења, Врховни касациони суд налази да прецизирајући радње извршења, и мењајући исте у односу на оптужни акт, суд ни у ком случају није могао прекорачити оптужбу обзиром да је кривично дело учињено према малолетним лицима, па су наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Љ.Д. и М.К. којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену повреде члана 68. тачка 10. ЗКП као и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, на шта се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Л., обзиром да исто у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законски разлог због којих би окривљени као овлашћено лице могао поднети захтев за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**